

ת"ד 2620/04/14 - מדינת ישראל נגד טאי גוא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 2620-04-14 מדינת ישראל נ' גוא
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד א. בן ארי

המאשימה

נגד

טאי גוא - ע"י עוה"ד כפיר דור ואח'

הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי ציות לאור אדום ברמזור, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה, עזיבת מקום התאונה, אי הגשת עזרה לנפגע ואי מסירת פרטים. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם ביום 6.2.13 שעה 16.35 לערך רכב משא בקריית אונו ברחוב לוי אשכול מדרום לצפון והתקרב לצומת עם רחוב שלמה המלך (להלן: "הצומת"). הצומת מרומזר ואין חולק כי באותה עת פעלה מערכת הרמזורים בצומת כתקנה. אותה שעה חצה את הכביש, יחד עם הולכי רגל נוספים, בחסות אור ירוק להולכי רגל מר אברהם שקלרסקי (להלן: "הנפגע"). הנאשם נכנס לצומת מבלי לציית לאור האדום בכיוון נסיעתו, פגע בנפגע וגרם לו חבלה. על אף היותו מעורב בתאונה בה נפגע אדם לא הגיש הנאשם לנפגע עזרה, לא מסר לו פרטים ועזב את מקום התאונה.

פרשת התביעה

2. במסגרת פרשת התביעה העידו מר אבישי בר מגן שתרגם את הליך חקירת הנאשם במשטרה בין השפות עברית וסינית. כמו כן העידו הנפגע וגב' אלונה צרפתי (להלן: "אלונה") שהייתה עדת ראייה לתאונה וכן החוקר אלדו אלגריסי שגבה עם מר אבישי בר מגן את הודעת הנאשם. הצדדים הסכימו להגשת מסמכים שערך בוחן התנועה שטיפל במקרה ללא צורך בחקירת עורכם.

פרשת ההגנה

3. בתום פרשת התביעה הודיע הנאשם באמצעות בא כוחו כי הוא מבקש להימנע מלהעיד וזאת לאחר שהוסברה לו המשמעות המשפטית של הימנעות זו.

סיכומי ב"כ הנאשם

4. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם כי מן הדין לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום וזאת על בסיס הטענות הבאות: ראשית, נטען כי יש לפסול את הודעת הנאשם שנגבתה במשטרה וזאת מן הטעם כי ההודעה נגבתה בניגוד לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) תשס"ב - 2002 (להלן: "**החוק**") המחייב את חוקר המשטרה לתעד את החקירה בשפתו של הנחקר ובמקרה זה - סינית. כן טען ב"כ הנאשם כי בין עדי התביעה התגלו סתירות כך שאין בהימנעות הנאשם מלהעיד במסגרת פרשת ההגנה כדי לחזק את ה- "אין" שבראיות התביעה.

דין והכרעה

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי בנסיבותיו של מקרה זה יש להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. המסקנה מבוססת על כך שבניגוד לטענת ההגנה, הודעת הנאשם היא קבילה וניתן לסמוך עליה ובוודאי שיש בשתיקת הנאשם במשטרה לחזק את האמור בהודעה זו. כמו כן, וגם בהנחה והיה מקום לפסול את ההודעה, ניתן להרשיע את הנאשם על בסיס התשתית הראייתית שהוצגה במשפט ללא ההודעה, נוכח חיזוק ראיות אלה בעצם בחירת הנאשם להימנע מלהעיד.

א. קבילות הודעת הנאשם במשטרה

6. אין מחלוקת כי חקירת הנאשם במשטרה לא תועדה בשפת החקירה, היינו בסינית (ראו דברי מר בר מגן בע' 5 ש' 1-2 וכן דברי מר אלדו אלגריסי בע' 9 ש' 16-17 לפיהם לאחר החקירה בתיק זה יצא נוהל המחייב תיעוד החקירה בשפה בה נערכת החקירה). האמור הינו בניגוד לסעיף 8 לחוק המחייב תיעוד באופן זה. אין טענה גם כי החקירה תועדה תיעוד חזותי או קולי. נמצא, כי נפל פגם באופן גביית הודעת הנאשם במשטרה. השאלה הנשאלת בנסיבות אלה היא, כלום יש בפגם שנפל בגביית ההודעה כדי להביא לפסילתה. תשובתי לשאלה זו היא בשלילה, בנסיבות מקרה זה, כפי שאפרט.

7. עיון בחוק מעלה כי אין בו כל הוראה הקובעת פסילתה של ראייה שנגבתה בניגוד להוראותיו. זאת, בניגוד, למשל, לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א - 1981 הקובע (סעיף 32) כי "**חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות יהיה פסול לשמש ראייה במשפט ללא הסכמת הנפגע**..." . במשפטנו, כידוע, לא התקבלה דוקטרינת "פירות העץ המורעל" (ראו למשל: ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התצ"ר**, פ"ד ס"א (1) 461 (2006)). לפיכך, ובהיעדר כלל פסילה פסיקתי, לא ניתן לקבוע כי דין הראייה להיפסל. עיון בפסיקה - לרבות הפסיקה אליה הפנתה ההגנה בסיכומיה - מלמד כי כלל פסילה פסיקתי לא גובש לפי שעה לפחות. בע"פ 1746/00 **ברילב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (5) 145 (2001)) נקבע אמנם כי "**... מקובל עלינו כי החובה לרשום הודעות בשפתו של הנחקר היא בעלת חשיבות רבה ואנו רואים בחומרה את התעלמות המשטרה מההנחיה של בית משפט זה, החוזרת ונשנית זה שנים, כי יש להקפיד על רישום הודעות בשפת המקור**". לצד דברים אלה הוסיף בית המשפט ואמר כי "**עד עתה הייתה עמדתנו כי פגם זה כשלעצמו אינו עולה כדי פסילת ההודעה. מובן שבמקרה המתאים כאשר ההודעה שנגבתה כאמור מעוררת חשש בדבר מהימנות רישומה שלא בשפת המקור, לא נהסס לפסלה ומכל מקום אפשר שלא ניתן לה כל משקל. יתרה מזו, אם תמשיך המשטרה להתעלם אף מפקודות הקבע ומהנחיותיה שלה בעניין זה ייתכן שלא יהיה מנוס במקרה המתאים מלתת ביטוי לחומרת הפגם גם על דרך של פסילת ההודעות**" (הדגשה הוספה). מדברים אלה עולה כי עד עתה לא נוסח כל כלל פסיקתי לפסילת ראיות שהושגו בניגוד לחוק. בית המשפט העליון קובע כי כאשר נסיבות גביית ההודעה יעלו חשש לעניין מהימנות רישומה שלא בשפת המקור עשויה הודעה כזו להיפסל או שלא יינתן לה כל משקל. עוד אומר בית המשפט העליון כי "במקרה המתאים" והיה והמשטרה תמשיך להתעלם מן ההוראות וההנחיות לעניין זה, עשוי בית המשפט לתת ביטוי "לחומרת הפגם" שנמצא בדרך של פסילת ההודעות. ודוק:

גם בית המשפט העליון אינו קובע באופן גורף כי כל הודעה שנגבתה בניגוד להוראות החוק הינה פסולה מניה וביה מטעם זה. במקרים מתאימים, כאשר מתעורר חשש למהימנות הרישום, יהיה בית המשפט נכון לפסול את הראיה או להעניק לה משקל אפסי אך בוודאי שלא נקבע כך לגבי כל מקרה ומקרה בו הופרה הוראה בחוק. גם אזהרתו של בית המשפט העליון לפיה אם תמשיך המשטרה לגבות הודעות בניגוד לחוק מסויגת על ידי בית המשפט ל"למקרה מתאים" ואין כוונה ליישם כלל זה על כלל המקרים בהן הופרה הוראה בחוק. זאת ועוד: מדברי בית המשפט עולה לכאורה כי פסילת ההודעה במקרה כזה תהווה ביטוי "לחומרת הפגם". משמע, במקרים בהם נראה כי לא נפל פגם - חרף הפרת הוראה בחוק - ספק אם יהיה בית המשפט נכון לאור המצוטט לעיל לפסול את הראיה.

הלכה למעשה, לא הופנית ולו למקרה אחד בו נפסלה הודעת נאשם בשל אי רישומה בשפת החקירה. עיון בפסיקה מאוחרת יותר לפסק הדין בעניין **ברילב** מלמדת כי בית המשפט העליון איננו פוסל הודעות נאשמים רק בשל כך שלא נכתבו בשפת הנחקר. כך למשל, בע"פ 2285/09 **אללו נ' מדינת ישראל** (מיום 2.5.11) אישר בית המשפט העליון את קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה אין מקום לפסילת הודעת נאשם שלא נרשמה בשפתו מן הטעם ש"אי עמידה בהנחיות אלה אינה מובילה מניה וביה לפסילת הראיה". בית המשפט העליון שב וקבע אמנם כי על גורמי החקירה להקפיד ולבצע את הוראות החוק אולם באותן נסיבות - שבהן לא ראתה הערכאה הדיונית חשש למהימנות הרישום - לא נפסלה הראיה.

8. במקרה זה, לא שוכנעתי כי יש מקום לפסול את הודעת הנאשם או להעניק לה משקל אפסי או אף נמוך. מעדות המתרגם לסינית אבישי בר מגן עולה כי הוא מתרגם מקצועי הדובר את השפה הסינית על בוריה ובדרגה אחת מתחת לרמה של שפת אם. הוא גם בעל הכשרה אקדמית וניסיון מעשי בשימוש בשפה זו. העד אישר כי תרגם את שאלות החוקר לסינית ואת תשובות הנאשם מסינית לעברית, כאשר טרם שהנאשם חתם על ההודעה היא הוקראה לו בשפתו - סינית - ורק לאחר מכן חתם הנאשם על ההודעה ולאחר מכן חתם עליה גם העד (ע' 4 ש' 14-18). העד אישר אמנם כי אינו משפטן ואינו בקיא בדרישות החוק אולם ציין כי הודעה על אזהרת החשוד לפני החקירה מופיעה בתחילת החקירה (ע' 5 ש' 5-6). הנאשם מצדו נמנע מלהעיד וממילא לא טען כל טענה כנגד מהימנות ודיוק רישום הדברים מפיו במסגרת החקירה. בנסיבות אלה בהן לא הקפיד החוקר על קיום תיעוד בשפת החקירה אך מנגד לא הוטל ספק ולו גם קל שבקלים ביחס למהימנות ודיוק מהלך החקירה לרבות תשובות הנאשם, לא מצאתי מקום לקבוע כי הודעת הנאשם אינה קבילה. אני קובע אם כן, כי ההודעה שמסר הנאשם במשטרה היא ראיה קבילה.

ב. עדות הנפגע

9. הנפגע העיד כי במועד הרלוונטי חצה את הכביש על מעבר החצייה בחסות אור ירוק להולכי רגל בכיוון החצייה יחד עם הולכי רגל נוספים. רכב הנאשם שהגיע מימין פגע בו. לאחר שנפגע, יצא הנאשם מרכבו "קילל משהו... הוא לא השאיר פרטים, כשהוא ראה שהולכים לצלם אותו, הוא עזב את המקום ונכנס לרכב... (ע' 5 ש' 13-19). לדברי הנפגע, רכב הנאשם פגע בו בצדו השמאלי של הרכב (ע' 6 ש' 1-2).

10. במסגרת חקירתו הנגדית הוסיף הנפגע עוד כהנה וכהנה פרטים בנוגע לאירוע שנפקדו מהודעתו במשטרה. כך, למשל, אמר הנפגע לראשונה בבית המשפט כי בעקבות הפגיעה נפל על רכב הנאשם (ע' 6 ש' 14 ו-24), כי ניסה לבלום את הרכב באמצעות ידיו (ע' 6 ש' 15-16 ו-19, 20), כי הנאשם קילל אותו (ע' 6 ש' 28-31), כי ביקש מהנאשם פרטים לאחר שהאחרון יצא מהרכב (ע' 6 ש' 39-41 וע' 7 ש' 1-2). לטענתו, בעת מסירת ההודעה לא חשב כי מדובר בפרטים חשובים אך היום הוא סבור כי הם חשובים.

11. אין ספק כי פרטי העובדה האמורים שצוינו לעיל לראשונה בבית המשפט מהווים פרטים כבושים שלא ניתן הסבר סביר ואמין לכבישתם. לפיכך, יש ליתן לפרטים אלה משקל אפסי. עם זאת, וזה עיקר, יתר פרטי העובדה שלא הוכח כי נכבשו על ידי הנפגע לא נסתרו בחקירה נגדית ואף קיבלו חיזוק הן בגרסתה של אלונה והן מעצם בחירתו של הנאשם לא להעיד במסגרת פרשת ההגנה. כך, גרסת הנפגע כי במועד התאונה חצה את הכביש במעבר חצייה בחסות אור ירוק - לא נסתרה. לא נסתרה הגרסה כי הנפגע נפגע על ידי רכבו של הנאשם. לא נסתרה גרסת הנפגע כי הנאשם עזב את המקום וכי עשה כן מבלי להותיר פרטים. סבורני כי גרסתו של הנפגע - בחלקים שאינם מהווים גרסה כבושה - ראויים לקבלת מלוא המשקל הראייתי מן הטעמים שפירטתי לעיל.

ג. עדות אלונה

12. כאמור, מצאתי בעדותה של אלונה חיזוק לגרסת הנפגע בהליך זה. הן אלונה והן הנפגע העידו כי הנפגע חצה את מעבר החצייה בחסות האור הירוק להולכי רגל, כי רכב הנאשם פגע בו, כי הנפגע היה במחצית מעבר החצייה לערך בעת הפגיעה, כי על מעבר החצייה חצו אותה עת הולכי רגל נוספים. גרסתה של אלונה מחזקת את גרסת הנפגע לא רק בנוגע לנסיבות קרות התאונה אלא גם במה שאירע אחריה. כך, גרסת הנפגע כי הנאשם לא הותיר פרטים עזב את מקום התאונה מקבלת חיזוק בדברי אלונה שאמרה כי לאחר הפגיעה בנפגע הנאשם "המשיך לעוד קצת נעצר יצא וחזר לרכב והמשיך לנסוע.." (ע' 9 ש' 28-29). אלונה ציינה כי הנאשם "ברח" ממקום האירוע באופן שלא היה סיפק בידי הנפגע אף לומר לו כי נפגע ("ש. הוא אמר לנאשם נפגעת. ת. הוא ברח. הוא לא יכול להגיד לו") (ע' 11 ש' 1-2). כפי שצוין לעיל, אינני מעניק כל משקל לגרסת הנפגע בעדותו בבית המשפט ולפיה ביקש פרטים מן הנאשם לאחר שזה יצא מן הרכב (ע' 6 ש' 39-41 וע' 7 ש' 1-2).

13. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי יש להעניק משקל נמוך לגרסתה של אלונה בהיות עדה זו "עדה מעוניינת" בתוצאות ההליך. וכל כך למה? משום שהוכח כי לאחר שאלונה חשה לעזרת הנפגע בעקבות התאונה, היא מסרה לנפגע כרטיס ביקור של אחותה שהיא עו"ד העוסקת בנזיקין.

אין בידי לקבל טענה זו של ההגנה מטעם כפול:

ראשית, לא הוכח כי אלונה העידה - במשטרה או בבית המשפט - כאשר היה לה אינטרס בתוצאות המשפט. בענייננו, ברור למדי כי אלונה מסרה את כרטיס הביקור של אחותה על מנת לסייע לנפגע וגם - כלכלית - לאחותה. עם זאת, לא הוכח כי בעת שאלונה מסרה את הודעתה במשטרה או בעת שמסרה את עדותה בבית המשפט נוצר בסיס בנסיבות המקרה עבור אלונה להבין כי אם תעיד "לטובת" הנפגע במשטרה ובבית המשפט תהנה מכך אחותה במובן זה שהנפגע ישכור את שירותיה.

שנית, הלכה היא כי התייחסות בית המשפט לעדות כלשהי - לרבות עדותו של "עד מעוניין" - צריכה להיגזר מהתרשמות ישירה מן העד ונסיבות קונקרטיות. אין לדחות מטעם זה בלבד ראיה כזו על הסף והכל, בסופו של יום, הוא עניין למשקלה של הראיה (ע"פ 6949/07 **עמרם נ' מדינת ישראל** (מיום 15.6.09)). במקרה שלפני, התרשמתי לחיוב מעדותה של אלונה. עדה זו לא ניסתה לנפח את האירוע מעבר לממדיו האמתיים והעידה ככל האפשר, להתרשמותי, באשר למה שראו עיניה. על כך יש להוסיף, כי חלקים מהותיים בעדותה, כפי שציינתי לעיל, קיבלו תמיכה בגרסת הנפגע לאירוע ובהימנעות הנאשם מלהעיד במסגרת פרשת ההגנה.

לאור כל האמור אני מוצא ליתן לעדותה של אלונה את מלוא המשקל הראייתי.

ד. מסמכי הבוחן

14. במסגרת מסמכי הבוחן שהוגשו בהסכמה שלא באמצעות עורכם הוגש מוצג ת/8 שנערך בעקבות ביקור הבוחן במקום התאונה. במוצג זה ציין הבוחן "צומת מרומזר, הכל תקין. אין אור ירוק משותף".

על רקע התשתית העובדתית כפי שנקבעה על ידי לעיל, נבחן את העבירות המיוחסות לנאשם בפרשה זו.

ה. אי ציות לאור אדום ברמזור ונהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה

15. לטעמי ניתן לקבוע את אשמתו של הנאשם בעבירות אלה וזאת מן הטעמים הבאים: ראשית, הן הנפגע והן אלונה העידו בבית המשפט כי הנפגע חצה את הכביש על מעבר החצייה בחסות האור הירוק להולכי רגל בעת שנפגע על ידי רכב הנאשם. גרסה זו לא נסתרה. ב"כ הנאשם לא כפרו בישיבת ההקראה שנערכה בתיק זה בסעיף 2 לפרק העובדות בכתב האישום ולפיו בעת הרלוונטית פעלה מערכת הרמזורים בצומת כתקנה. ממוצג ת/8 שהתקבל בהסכמה כאמור עולה כי להולכי הרגל ולנהג הרכב אין אור ירוק משותף. הנאשם נמנע מלהעיד במסגרת פרשת ההגנה ובכך חיזק את ראיות התביעה כמפורט לעיל. משמע, משהוכח מעל לכל ספק כי הנפגע חצה את מעבר החצייה באור ירוק להולכי רגל ומשהוכח כי אין אור ירוק משותף להולכי רגל ולרכב הנאשם וכי באותה עת פעלה מערכת הרמזורים באופן תקין - המסקנה היחידה המתבקשת לכאורה היא כי רכב הנאשם נכנס לצומת בניגוד לאור האדום ברמזור בכיוון נסיעתו ועל כן יש להרשיעו בעבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור. נזכיר כי "**הסקת מסקנות על יסודה של מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההיגיון הבריא, ניסיון החיים והשכל הישר, וכאשר הרכבתן של הראיות הנסיבתיות מובילה ליצירת פאזל שלם, ממנו מצטיירת מסקנה מפלילה, עובר הנטל לכתפי הנאשם, להציע תרחיש חלופי לאותן ראיות ולעורר ספק סביר באשמתו.**" (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל (מיום 23.6.05). בענייננו, ניתן לקבוע כי הנטל עבר על הנאשם אשר לא הציג כל תרחיש - וודאי לא תרחיש סביר - שיעורר ספק בדבר אשמתו.

16. כניסה לצומת בניגוד לאור אדום בכיוון נסיעת הנאשם מהווה רשלנות ברף הגבוה וזאת בפרט כאשר הנאשם ממלא פיו מים ואינו מנדב על הסבר ביחס לנסיבות שגרמו לו לבצע את העבירה. לפיכך, ניתן לקבוע כי הנאשם בכניסתו לצומת נהג "בקלות ראש". נשאלת השאלה האם הנאשם גרם לנפגע "חבלה". ב"כ הנאשם כפרה בגרימת חבלה לנאשם כתוצאה מן התאונה. במכתב השחרור של הנפגע מבית החולים ת/3 נכתב כי "**אין עדות לממצא חבלתי**" וכי "**אין סימן חבלה חיצוני**". ודוק: לא נקבע בת/3 כי הנאשם לא נחבל. פקודת התעבורה ותקנותיה אינם מגדירים "חבלה" מהי ועל כן יש לפנות להוראות סעיף 34כג לחוק העונשין הקובע את תחולת ההגדרות בו "גם על עבירות שלא לפי חוק זה". סעיף 34כד מגדיר חבלה כך - "**מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים**". נשוב לת/3. בפרק האנמזה נכתב כי הנפגע נחבל "**בפלג גוף ימין - אגן מותן וגב**". עוד נכתב כי הנפגע סובל "**כעת כאבים בעיקר בגב העליון**" וכן "**רגישות מותנית מימין**". כאמור, "חבלה" כוללת בתוכה גם "מכאוב" קבוע או עובר וכן "ליקוי גופני" קבוע או עובר. התלונה על כאבים כמפורט לעיל - עליה חזר הנפגע בעדותו ("**עד שלא הרגשתי כאבים לא הלכתי לבי"ח. הכאבים היו אח"כ**" (ע' 7 ש' 1-2) - לא נסתרה. על מנת להסיר ספק כי האמור בת/3 בא בעקבות התאונה ולא, למשל, כפועל יוצא ממצב רפואי ממנו סבל הנפגע ללא קשר לתאונה ציין הנפגע בעדותו - אם כי בהקשר אחר - כי "**עד אז לא היו לי שום בעיות**" (ע' 7 ש' 13). בכל אלה יש כדי ללמד כי הנפגע נחבל כמפורט

בת/3 בעקבות פגיעת רכב הנאשם בו. לפיכך, יש להרשיע את הנאשם גם בעבירה של נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלה.

1. **עזיבת מקום תאונה, אי הגשת עזרה ואי מסירת פרטים**

17. הנפגע ואלונה העידו כי לאחר הפגיעה בנפגע, הנאשם עצר את רכבו ואף יצא ממנו - כפי שניתן ללמוד מתמונות שצילם הנפגע - אך לאחר מכן שב ונכנס לרכב ונסע מן המקום עוד בטרם היה סיפק ביד הנאשם לומר לנאשם כי נפגע (ראו עדותה של אלונה בע' 5 ש' 17-18). תקנה 144 לתקנות התעבורה מטילה על "נוהג רכב המעורב בתאונה" שכתוצאה ממנה נגדם או "נפגע" לעצור מיד את רכבו ולא להזיזו אלא לצורך הגשת סיוע לנפגע או לפי הרשאה של שוטר. במקרה שלפני, ברור מן העדויות הנ"ל כי הנאשם הפר חובה זו בכך שסמוך לעצירת הרכב, שב ונסע לדרכו ללא שקיבל רשות לעשות כן.

18. מעדויות אלונה והנפגע עולה כי הנאשם פגע ברכבו בגופו של הנפגע. מעדותה של אלונה - בה אני נותן כאמור אימון - עולה כי הנפגע כלל לא הספיק לומר לנאשם כי נפגע שכן הלה נכנס לרכבו ונסע מן המקום. כן ראו לעניין זה גרסת הנפגע ("הוא לא השאיר פרטים, כשהוא ראה שהולכים לצלם אותו הוא עזב את המקום ונכנס לרכב..") (ע' 5 ש' 17-18). מעדויות אלה עולה כי הנאשם לא נותר בזירה על מנת לבחון או לאמוד את תוצאות התאונה, להזעיק את המשטרה או מד"א - ככל שהיה בכך צורך - ולהישאר במקום עד להגעתם לזירה. כאמור, הנאשם לא העיד וממילא לא מסר כל גרסה נוגדת לדברים אלה. לפיכך, אני סבור כי יש להרשיע את הנאשם גם בעבירה של אי הגשת עזרה לנפגע.

19. מעדויות הנפגע ואלונה עולה גם כי הנאשם לא טרח להשאיר לנפגע את פרטיו לפני שנסע מן המקום. בנסיבות אלה יש להרשיע את הנאשם גם בעבירה של אי מסירת פרטים.

2. **התוצאה**

נוכח כל האמור, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים. כפי שציינתי בפתח הכרעת הדין, לתוצאה זו ניתן היה להגיע - בין היתר בשים לב להימנעות הנאשם מלהעיד בפרשת ההגנה ומשמעותה הראייתית של הימנעות זו - רק על בסיס העדויות שהונחו לפני וגם ללא שימוש בהודעת הנאשם במשטרה, אשר כפי שנקבע לעיל, הינה קבילה. לפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 19 19 אפריל 2015, במעמד הצדדים